

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
7 Пж 1330/20
27.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Ђурице, председника већа, судије Слободанке Виденовић и судије Тијане Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА предузетник Грађевински радови "....", ул. бб, кога заступа адвокат Вујица Петковић из, против туженог", "...."" Огранак, ул. бр., кога заступа адвокат Јелена Келечевевић из, ради дуга, вредност предмета спора 2.373.376,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П-2980/2019 од 17.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П-2980/2019 од 17.12.2019. године у ставу II и VI изреке.

II ПРЕИНАЧАВА СЕ одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу VII изреке пресуде Привредног суда у Београду П-2980/2019 од 17.12.2019. године и **РЕШАВА:**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу исплати износ од 188.779,00 динара на име трошкова поступка у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П-2980/2019 од 17.12.2019. године у ставу I изреке укинута је решење о извршењу истог суда ИИВ-1060/19 од 22.02.2019. године у целости. У ставу II изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 2.036.038,04 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. У ставу III изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му плати износ од 337.337,60 динара са припадајућом каматом. У ставу IV изреке одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му плати законску затезну камату на износ од 995.040,00 динара почев од 30.01.2019. године до 31.01.2019. године. У ставу V изреке одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му плати законску затезну камату на износ од 8.990,00 динара почев од 31.12.2018. године до исплате. У ставу VI изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњавању новчане обавезе. У ставу VII изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 200.779,00 динара.

Благовременом жалбом тужени побија наведену пресуду у ставу II, VI и VII изреке из свих законских разлога. Предложио је да другостепени суд укине првостепену пресуду у побијаном делу и предмет у том делу врати на поновни поступак или да исту у побијаном делу преиначи тако што ће одбити тужбени захтев тужиоца у целости и обавезати тужиоца да туженом накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог делимично основана.

Предмет коначно опредељеног тужбеног захтева је наплата износа од 2.373.376,00 динара са припадајућом каматом на име дуга за изведене радове, као и наплата износа од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчаних обавеза.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда тужилац и тужени су били у пословном односу по основу Уговора о подизвођачким радовима од 01.11.2018. године. Тужилац је извео радове за туженог за које је испоставио фактуре бр. 3/18 од 30.11.2018. године, бр. 4/18 од 30.11.2018. године и бр. 5/18 од 30.12.2018. године, које је тужени потписао и оверио својим печатом чиме је потврдио да је тужилац испунио своју обавезу. Тужени је током поступка извршио уплате у укупном износу од 1.000.000,00 динара за радове који су извршени у складу са Уговором о подизвођачким радовима од 01.11.2018. године и то дана 30.04.2019. године износ од 500.000,00 динара и дана 22.05.2019. године износ од 500.000,00 динара, чиме је умањио дуговање по фактури бр. 3/18, након чега је тужилац повукао тужбу за износ од 1.000.000,00 динара.

Првостепени суд је из налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке, на који парничне странке нису имале примедбе, утврдио да је тужени делимично платио само фактуру бр. 3/18 уплатама извршеним 30.04.2019. године и 22.05.2019. године, тако да је остао дуг туженог према тужиоцу по тој фактури у износу од 227.776,00 динара (10% умањење за добро извршење радова износи 122.777,60 динара), а такође је остао и дуг по рачуну бр. 4/18 у износу од 1.040.000,00 динара (10% умањење за добро извршење радова износи 104.000,00 динара) и по рачуну бр. 5/18 у износу од 1.105.600,00 динара (10% умањење за добро извршење радова износи 110.560,00 динара). Вештак је навео да укупно умањење за добро извршење радова износи 337.337,00 динара. Тужени није умањивао фактуре, односно није задржавао износ од 10% приликом плаћања на име гаранције за добро извршење посла.

Полазећи од утврђених чињеница првостепени суд је извео закључак да је тужбени захтев делимично основан, а како је одлучио у изреци ожалбене пресуде. Првостепени суд наводи да тужени до закључења главне расправе није доставио доказе да је платио преостали износ дуга од 2.036.038,40 динара по утуженим рачунима, нити доказе да је његова обавеза престала на други законом прописан начин, за који износ је усвојио тужбени захтев, док је одбио тужбени захтев за исплату износа од 337.337,60 динара на име 10% гаранције за добро извршење посла имајући у виду да потраживање тужиоца за исплату тог износа није доспело за наплату. Како тужени није измирио своју обавезу у уговореном року, то је суд нашао да тужилац основано потражује и износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза.

Привредни апелациони суд налази да је побијана одлука као у ставу II и VI изреке правилна и законита, те да је донета без битних повреда поступка прописаних чланом 374. став 2. Закона о парничном поступку на које повреде овај суд пази по службеној дужности сагласно члану 386. став 3. истог Закона.

Није учињена ни битна повреда одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју повреду тужени у жалби неосновано указује.

Првостепена пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати њена законитост и правилност, изрека пресуде је јасна, а разлози дати у образложењу о битним чињеницама нису у супротности са стањем у списима и изведеним доказима.

Привредни апелациони суд налази да је правилно првостепени суд на утврђено чињенично стање применио материјално право и то члан 17, 262, 324. и 277. Закона о облигационим односима када је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу плати дуг за изведене радове по Уговору са каматом.

Како из утврђеног чињеничног стања произилази да су парничне странке биле у облигационом односу по основу Уговора о подизвођачким радовима од 01.11.2018. године, да је тужилац извео радове у складу са Уговором које је фактурисао туженом утуженим рачунима које је тужени потписао и оверио својим печатом, те како тужени до закључења главне расправе није пружио доказе да је платио дуг за изведене радове у утуженом износу или да је његова обавеза престала на неки други законом прописан начин, то је правилно првостепени суд усвојио тужбени захтев тужиоца у износу од 2.036.038,40 динара са законском затезном каматом и одлучио као у ставу II изреке побијане пресуде.

Правилно је првостепени суд применом члана 5. став 1. Закона о роковима измирења новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама у ставу VI изреке обавезао туженог да тужиоцу плати и износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњавању новчане обавезе, с обзиром да тужени обавезе по утуженим рачунима није платио о доспелости.

Другостепени суд је ценио наводе из жалбе да је у конкретном случају погрешно означена вредност предмета спора, али налази да су исти неосновани, јер је првостепени суд означио као вредност предмета спора износ који тужилац потражује коначно опредељеним тужбеним захтевом.

Без утицаја су на правилност побијане одлуке жалбени наводи туженог да првостепени суд није објавио пресуду у смислу члана 354. став 1. Закона о парничном поступку. Наиме, пропуштање првостепеног суда да објави пресуду представља релативно битну повреду поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, која је без утицаја на правилност и законитост одлуке.

Из наведених разлога, а на основу члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу I изреке ове одлуке.

Према налажењу Привредног апелационог суда основано се жалбом туженог оспорава одлука о трошковима поступка садржана у ставу VII изреке побијане пресуде којом је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 200.779,00 динара. Правилно је првостепени суд на име трошкова поступка досудио тужиоцу износ од 51.945,00 динара на име трошкова извршног поступка, износ од 22.500,00 динара на име састава једног образложеног поднеска по АТ-у предатог пре смањења тужбеног захтева, као и износ од 78.334,00 динара на име таксе на пресуду по ТТ-у. Међутим, погрешно је првостепени суд тужиоцу на име приступа на два одржана рочишта досудио износ од 48.000,00 динара, на шта се у жалби основано указује, а код чињенице да је тужилац на рочишту одржаном дана 25.09.2019. године смањио тужбени захтев за износ од 1.000.000,00 динара, с обзиром на уплате које је тужени извршио дана 30.04.2019. године и 22.05.2019. године, тако да тужиоцу на име приступа на два одржана рочишта припада износ од по 18.000,00 динара, односно укупно 36.000,00 динара. Сходно наведеном укупни трошкови тужиоца износе 188.779,00 динара, а не 200.779,00 динара колико је побијаном пресудом досуђено, па је Привредни апелациони суд применом члана 401. став 1. тачка 3. и члана 154. Закона о парничном поступку преиначио одлуку о трошковима поступка садржану у ставу VII изреке побијане пресуде и донео одлуку као у ставу II изреке пресуде.

Неосновани жалбени наводи да је нејасно на шта се односе трошкови извршног поступка, будући да се из самог предлога за извршење види да се односе на састав предлога за извршење и судску таксу на предлог за одређење извршења.

С обзиром да је тужени успео са жалбом у незнатном делу то му не припадају трошкови другостепеног поступка, па је Привредни апелациони суд применом члана 153. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу III изреке пресуде.

ТП/АП/СС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Татјана Ђурица,с.р.

За тачност отправка